

Andra söndagen i påsktiden
Påskens vittnen
Abrahamsbergskyrkan 2010-04-11

Det är förstås svårt att säga vad han kan ha drömt om som barn, dels för att barns drömmar inte behöver vara realistiska eller på något sätt genomförbara utan kan vara just så abstrakta som bara drömmar kan vara. Men framförallt är det förstås svårt för att det inte finns någon biografi över hans liv eller några bevarade anekdoter som hans mor berättade om tiden innan han träffade Jesus.

Kanske kan vi göra aningen bättre gissningar om vad han kan ha haft för tankar om framtiden som vuxen, Simon, Johannes son, fiskaren från stranden av Galileiska sjön, strax utanför Kapernaum.

Han bedrev sin affärsrörelse tillsammans med sin bror Andreas och säkert hoppades han på goda fångster som kunde ge försörjning åt familjen.

Kanske drömde han om en utökning av verksamheten, anställa folk så att han kunde ta det lugnt som gammal och veta mer säkert att det skulle gå bra för hans barn.

Garanterat tänkte han sig att stranden av den Galileiska sjön för alltid skulle vara hans hem.

Men det blir inte alltid som man har tänkt sig.

Faktum är att livet mycket sällan blir som man har tänkt sig, åtminstone tycks inte mitt liv bli så.

Fast oftast blir det helt okej ändå, man får förändra lite, vara flexibel, anstränga sig lite extra, men det funkar.

En dag kom en man gående längs vattnet och förändrade framtidsplanerna för Simon.

Jesus var inte den enda kringvandrande predikanten med efterföljande lärjungar vid den tiden men i vanliga fall letade man upp sin läromästare för att följa honom, inte tvärt om.

Det är lite som att en professor vid KTH knackar på din dörr och säger "kom så ska jag göra dig till fysiker" och förväntar sig att du ska lämna allt för att följa honom.

Du kanske inte skulle vara svårövertalad men jag tänker mig ändå att det krävs något unikt med människan ifråga för att man ska gå med på det.

Så även om Jesus inte var unik som resande predikant så måste han ha varit det på andra sätt eftersom han får både Simon och Andreas att lämna sin verksamhet och sina familjer och börja följa honom.

Vad Simon tänkte om framtiden den dagen kan vi bara gissa.

Men i och med att tiden gick, att lärjungarna fick se vad Jesus gjorde och höra vad han sa så måste tankarna om framtiden ha förändrats än en gång.

Simon blir fullkomligt övertygad om att Jesus inte är vilken predikant som helst utan att han är den efterlängtdade messias, Guds son.

Vi kan förstå att Simon eller Petrus, klippan, som han också kallas är en handlingens

man och Jesus säger att på honom, klippan, ska han bygga sin kyrka.
Vi vet inte vad Simon tänkte men jag tänker att han troligen såg framför sig att de skulle fortsätta den verksamhet de höll på med, att vandra runt i Israel, Jesus och lärungarna, och predika Guds vilja i ord och gärningar.

Men det blir inte alltid som man har tänkt sig.
Planer man har haft går i stöpet.
Ibland är det ingen idé att ens försöka lappa ihop situationen för det helt utan framtidsutsikter.
Det kan göra ont och vara riktigt svårt.
Fast livet går vidare ändå.

Och Jesus talade om att han skulle dö redan som ung och att alla hans nära lärjungar skulle svika honom.
Simon var en man som trodde starkt på det han trodde på, en lojal människa, trogen som en hund och inte skulle han ens i sin vildaste fantasi eller under sina värsta tvivel på sin egen förmåga kunna tänka sig att han skulle kunna svika en vän, särskilt inte en vän som Jesus.

Men det blir inte alltid som man har tänkt sig.
Ibland blir det katastrof.
Det är inte bara det pågående projektet man har lyckats köra i botten, det är precis hela tillvaron.
Det är inte bara taket som har rasat in utan hela huset har fallit ihop till en enda ruinhög, varenda liten tegelsten är söndermald till stoft.

Simon förnekade att han ens kände Jesus.
Jesus korsfästes och dog.
Förvirrade, vettskrämda och med fullkomligt söndersmulade framtidsplaner försökte lärjungarna hitta något att hålla fast vid när världen tycktes ha rämnat och inget blivit som de tänkt sig.
Precis allt hade rasat och de stod inte ens kvar med stolthet utan hade som sista handling fegat ur totalt.

Men det blir som väl är inte alltid värre än man tänkt sig när det blir annorlunda, det kan bli bättre också.

Tomheten och sorgen blev inte heller som de tänkt sig för Jesus uppstod från döden och började dyka upp här och var då de träffades.
Inte ens Simons skamkänslor över svikna trohetslöften blev som han tänkt sig.

Dagens evangelietext.

Johannesevangeliet 21:15-19 sid 1559

När Jesus och hans lärjungar hade ätit sade Jesus till Simon Petrus: "Simon, Johannes son, älskar du mig mer än de andra gör?" Simon svarade: "Ja, herre, du

vet att jag har dig kär." Jesus sade: "För mina lamm på bete." Och han frågade honom för andra gången: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Simon svarade: "Ja, herre, du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "Var en herde för mina får." Och han frågade honom för tredje gången: "Simon, Johannes son, har du mig kär?" Petrus blev bedrövad när Jesus för tredje gången frågade: "Har du mig kär?" och han svarade: "Herre, du vet allt; du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "För mina får på bete. Sannerligen, jag säger dig: när du var ung spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir gammal ska du sträcka ut dina armar och någon annan skall späna bältet om dig och föra dig dit du inte vill." (Så angav han med vad för slags död Petrus skulle förhålliga Gud.) Sedan sade han till honom: "Följ mig!"

Kanske var han tvungen att få framtidsplanerna krossade, falla ner på bottnen, Simon, för att kunna bli Petrus.

Jag vågar inte påstå att det är ett måste men jag tror att det kan ha sina fördelar.

I inledningsorden hörde ni om hur Gud likt krukmakaren formar människan till dess att han är nöjd.

Det är inte för att Jesus kräver perfektion och inte heller för att han vill tvinga oss till något vi inte själva vill.

Nej.

Gud formar aldrig mot vår vilja och inte heller till något som inte är oss själva utan tvärt om på ett sätt som gör oss mer och mer till de unika varelser vi är, det som verkligen är du.

Och han ger sig aldrig.

Gud formar och formar vidare utan att någonsin kassera.

Han säger inte sin önskan en enda gång för att sen ge upp om du inte fattar utan fortsätter tills du verkligen förstår vad det handlar om så att det inte finns någon tvekan.

Gud är gärna hur övertydlig som helst om det behövs för att du verkligen ska förstå vad det är du säger ja eller nej till.

Men bara om du, likt Simon och de andra går med på att kliva upp på drejskivan och påbörja den där processen.

Och säger du nej de första 20 gångerna så är det inte kört utan han har tid att fråga en gång till.

Fast jag tror att det är ytterst få av oss som behöver göra val av samma slag som Simon Petrus och de andra elva, så drastiska eller så fundamentala. Mycket få av oss här i Sverige gör val i relation till vår tro på Gud som sätter vår fysiska hälsa på spel.

Men jag tror att vi kan och behöver göra val då och då som ändå är avgörande på något sätt, oavsett vad vi först tänkte oss, som vi sedan kan stå fast vid och jag tror att det är först då Gud anser att just den lilla delen av oss är färdigdrejad.

Sedan kan formandet av ännu en liten del ta sin början.

Kanske måste man falla till botten för att nå till de höjder vi är tänkta att nå. Jag upplever åtminstone att de tillfällen då det blivit oändligt mycket bättre än vad jag kunnat tänka mig har vägen först gått via total kollaps och ett fullständigt överlämnande till Gud att styra varje litet myrsteg framåt.

Det har trots hans ledning inte alls blivit som jag har tänkt mig.

Men efter hand har jag börjat ana att han inte bara löste problemet på ett annat sätt än jag tänkt mig utan också gjorde det på ett sätt som blev så mycket bättre än vad jag vågat drömma om.

Kanske blir slutresultatet ibland inte så dumt av att det inte alls blir som vi har tänkt oss.

Att vi under processen får gå sönder någon gång utan att för den delen kasseras. Att hamna i ett läge där all stolthet, alla prestationskrav och allt vad vi tidigare tänkt oss får läggas åt sidan och vi får börja om på nytt, få en ny chans.

Som Simon.

Kanske är det inte så dumt, fastän det gör ont.

För visst är det smärtsamt med förändring, det tycks ligga i förändringens natur.

Vi kan få växtvärk när vi är små och ska förändras till något större människor (även om vissa av oss aldrig blev särskilt stora), vi kan få träningsvärk när vi försöker få musklerna att växa, det skaver när tänderna växer (både mjölkttänderna och visdomständerna) osv.

Men den fysiska smärtan är ändå bara en bråkdel av den mer abstrakta smärtan som vi kan uppleva när vi förändras i vårt inre.

Man kan få en rent fruktansvärd växtvärk i själen.

När vi inte längre kan hålla fast vid något som vi har trott eller tänkt.

När vi måste ta tag i något som vi helst skulle vilja undvika.

Gud är inte ute efter vår smärta och vårt lidande när han försöker förändra oss utan vill förändring för att vi ska få känna frid och verkligt självförverkligande (som nog är något helt annat än att resa jorden runt innan vi dör).

Och Jesus kräver som sagt inte perfektion.

Om han gjorde det skulle Simon ha förverkat sin chans att vara en ledargestalt och mänsklig grund för den kristna kyrka som skulle växa fram. Tvärtom så får vi misslyckas grundligt gång på gång för det finns absolut ingen erfarenhet som inte Gud i efterhand kan vända till sin fördel.

Vi får misslyckas, falla ihop som en lerklump i mitten och börja om på drejskivan för Gud vill ha oss med i sitt verk, det fortsatta vittnandet om Jesu liv och budskap utifrån den förutsättningen att vi är människor.

Det är som människor, inspirerade av helig Ande som vi ska möta varandra och föra varandra på bete.

Kanske behövdes det ändå att ingenting blev så som han hade tänkt sig. Att han föll, den gode Simon, med en koloss av skamkänslor ovanpå sig för att han skulle kunna bli en Petrus med verklig förståelse för hur viktig förlåtelsen är. Hur viktigt det är att få upprättelse och bli bekräftad än en gång som god nog för sin uppgift när man just misslyckats med att fullfölja den. För att han skulle förstå och kunna vittna om hur viktigt det är att få be om förlåtelse och få den för att kunna gå vidare. För att förändringen inte bara ska vara en själslig värk utan en växtvärk, något som gör att vi växer som människor.

Petrus kunde bli en ledare som verkligen insåg människans behov av att få be om förlåtelse för att bli fri, en insikt om hur starkt de hänger ihop; mänsklighet och behovet av Guds nåd.

En syndabekännelse och förlåtelse är inte en börda utan en befrielse, ett löfte om nåd och frid.

Påskens vittnen förde inte vidare ett budskap om plikt, krav och hot om evig fördömelse.

De vittnade om en Gud som gjort allt för människorna av kärlek.

De vittnade om en man som drivits av och spridit kärlek.

De vittnade om att han, Jesus, hade gett dem ett nytt bud att följa, att vi ska älska varandra.

Och någonting händer när en människa träffas av Guds oerhörda kärlek.

Det är då en liten del till blir färdig på drejskivan.

Och det är när vi låter Guds kärlek och förlåtelse få prägla utformningen och förändringen som det kan bli långt bättre än vad vi har tänkt oss.

Amen.